

 BIBLIOTECA | ALPICAT
SANT BARTOMEU

Ajuntament d'Alpicat

Plaça Països Catalans, 1
25110 Alpícat
Tel. 973 737728
Whatsapp 606127833

A/e:
biblioteca@alpicat.cat

Web:
<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:
<http://argus.biblioteques.gencat.cat>

HORARI
Dilluns de 14 a 20:30
Dimarts, dimecres, dijous i divendres de 10 a 20:30
Dissabte de 10 a 13:30
Bústia exterior de retorn de préstec.

**El proper dia que ens trobarem serà:
25/05/2017**

Recordeu:

Ens reunim tots els darrers dijous de mes

Lloc: Biblioteca - Hora: 21:15 - Coordinador: Andreu Loncà

Blanca Busquets

Paraules a mitges

Barcelona, 1961. És escriptora, periodista i filòloga.

La lletra escrita ha marcat la seva vida. Als dotze anys va escriure el seu primer conte i, des d'aleshores, escriure es va convertir en l'eix central de la seva vida.

Ha publicat diverses novel·les: *Presó de neu* (Proa, 2003); amb l'editorial Rosa dels Vents, *El jersei* (2006), *Tren a Puigcerdà* (2007), *Vés a saber on és el cel* (2009), *La nevada del cucut* (2010), *La casa del silenci* (2013) i *Paraules a mitges* (2014). La seva última novel·la, *Jardí a l'obaga* (2016), torna a estar publicada amb el segell Proa. Els seus llibres han estat traduïts al castellà, l'italià, l'alemany, el rus, el noruec, el polonès i el francès.

A banda de participar en clubs de lectura, ha fet xerrades, presentacions i conferències arreu de Catalunya, a diversos llocs de l'estat espanyol, i a ciutats com l'Alguer, Moscou, Leipzig o Berlín.

Com a periodista, treballa des del 1986 a les emissores de Catalunya Ràdio. Hi ha realitzat diversos programes. També ha treballat de redactora a Televisió de Catalunya durant set anys. Escriu articles per a l'*Osona.com* i és autora de capçalera de la biblioteca de Lliçà de Vall.

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

Paraules a mitges és una novel·la molt ben cosida, d'aquelles que no ensenyen les costures. Crec que aquest és un dels millors elogis que es pot fer a un novel·lista. Certament, la millor manera de seduir un lector o un espectador és meravellar-lo sense que pugui endevinar com t'ho has manegat per obrar el miracle. *Paraules a mitges* té la virtut que llisca amb una gran facilitat i en cap moment se'n mostra l'esforç que hi ha al darrere. Blanca Busquets té el do d'arrossegar-te amb una prosa diàfana i dúctil, amb una llengua eficaç i genuïna.

Paraules a mitges ens explica la vida de quatre personatges que estan emparentats però que viuen absolutament desconnectats els uns dels altres. La novel·la està dividida en quatre parts, una per a cada un dels protagonistes. Busquets hi dona veu a l'Annabel, l'Albert, la Nina i el Joannet. Els tres primers són germans i les seves vides conflueixen el dia que el seu pare mor i es retroben tots a casa per enterrar-lo. La mort del pare ens situa en l'eix del present. És a partir de l'exigència del dol que els personatges 'es despullen'. La seva confessió ens portarà endavant i endarrere, guiats pel fil del pensament. La narradora va afaïçonant la història obrint i tancant cercles, amb la mateixa destresa que el torner donaria forma a un càntir de fang.

És difícil parlar d'aquesta obra sense esguerrar l'enjòlit de la història. Al llarg de la novel·la vivim plenament a l'interior d'aquestes veus que ens expliquen en primera persona experiències fundacionals, sempre lligades a l'amor i a la pèrdua de la virginitat. Res no és explícit ni subratllat, sinó suggerit per al·lusions subtils que et permeten lligar caps al final d'un relat que ens ha anat embolcallant amb un vel inconsútil.

Bernat Puigtobella

Mentre agonitzo (As i lay dying) és una novel·la de William Faulkner dels anys trenta que m'ha vingut al cap moltes vegades quan estava llegint *Paraules a mitges* (Rosa dels Vents 2014) de la Blanca Busquets. És possible que els que l'hàgiu llegida, tant l'una com l'altra, no hi veieu cap similitud però jo els hi veia. Cada vegada que deixava el relat de la trama per fer una altra cosa- i em costava perquè la Busquets escriu de tal manera que t'enganxa- no parava de trobar-hi reminiscències, ressonàncies que m'hi feien pensar. Em venia al cap aquella història de la mort d'Addie Bundren explicada per quinze narradors diferents però amb un tret en comú, el vincle familiar. Faulkner ho situa a Jefferson, Busquets més a prop, menys concorregut però igualment intens i profund.

Tres punts de vista de la plana de Vic. La figura del pare de família agonitzant en el llit de mort mentre els tres fills se'l miren, se'n compadeixen i passen revista a les seves vides respectives, en silenci, amb mirades, amb paraules a mitges que solen ser mitges veritats i mitges mentides. I tot plegat després que en aquest trànsit entre la vida i la mort i en el que tot sembla indicar que és fruit del deliri previ al traspàs, el pare deixi anar que, sense tenir res a veure amb l'intent frustrat de cop d'estat, va matar un home la nit del 23F.

De vegades, hi ha certes novel·les que a través de les històries en minúscules, és a dir, aquelles explicades per persones que no han estat rellevants per a la Història, entenem la història en majúscules.

Busquets ens mostra com les històries personals poden ser tan fortes que eclipsen els fets històrics i traspalsen i marquen la vida de les persones tant o més que els episodis que han tingut un lloc privilegiat en la cronologia dels moments més importants del nostre país, de la nostra societat. Una societat feta per individus que fan servir perfums que emmascaren secrets que embriaguen els sentits, confessions que amaguen fets que es converteixen en mitges veritats.

Comptat i debatut, la de la Blanca Busquets l'he trobada un bon tros de novel·la on al final no et quedés a mitges.

Martí Gironell